

Loven fastslaaede Princip, at enhver Befalingsmand først skal være vaabenøvet som Menig. Efter at have været underkøbtet en Prøve, svarende til den, som nu aflægges ved Officersskolens næstnyngste Klasse, indtræde Eleverne i Skolens yngste Klasse, der svarer til den nuværende næstældste, men dog saaledes, at Undervisningstiden er indskrænket fra 2 til 1½ Aar. De 3 Maanedes praktisk Tjeneste, som Hærløven fordrer af Eleverne under deres Ophold ved Officersskolen, er opgivet, og desuden meddeles ikke yngste Klasse den Undervisning i særlige Fag, som i Følge de nu gjældende Regler gives de Elever, der ønske senere at optages i ældste Klasse. I denne sidste er derimod den nævnte Undervisning optagen, hvorfor ældste Klasses Undervisningstid er forlænget til 2 Aar. Naar de Elever, der have bestaaet Afgangsprøven i yngste Klasse, have forrettet 6 Maanedes praktisk Tjeneste som Sekondlieutenanter, kunne de forfremmes til Premierlieutenant og altsaa indtræde i denne Stilling 2½ Aar, efter at være indtrædt i Hæren som Rekrut og 2 a 3 Aar tidligere end under de nu bestaaende Forhold.

(§§ 67—82.) For at modvirke, at Underofficererne efter Kort Tid's Forløb skulle søge bort fra deres militære Stilling, bestemmer Forslaget, at ingen Korporal kan forfremmes til Sergent, og ingen Sergent til Oversergent, med mindre han paatager sig en forfat Tjeneste som Underofficer i mindst 2 Aar.

Flerparten favner en Bestemmelse i Forslaget om Officerernes og Underofficerernes Forsættelse.

(§§ 83—88.) Det forekommer Flerparten, at de Kapitainer, der indtræde i Generalstaben, bør forinden have tjent 2 Aar som Kapitainer i deres Vaaben. Det har stillet Ændringsforslag i saa Henseende og ligeledes til § 87 (om Generalstabens Oberstlieutenantpladser), for at bringe Overensstemmelse i Udtrykkene tilveie.

Flerparten er enigt om, at der i Loven maa optages enten særlige Bestemmelser om Forfremmelseslister eller den almindelige Bestemmelse, at der ved kongelig Anordning fastsættes Regler for Udfærdigelsen af de nævnte Lister, og det forbeholder sig at stille Ændringsforslag i saa Henseende.

Den nu gjældende Hærløve fastsætter ikke blot Aldersgrænser, ved hvilke forskellige Befalingsmandsklasser skulle afskediges, men tillige en 3 Aar lavere Aldersgrænse, udenfor hvilken den Naagjældende ikke kan forfremmes. Denne sidste Bestemmelse virker uheldigt, da Vissheden hos den Naagjældende om, at hans militære Bane om Kort Tid er afluttet, vil svække hans

Lyst og Tjenesteiver og derved bevirke, at Afdelingen kan drage mindre Nytte af ham. Efter Forslaget er denne Aldersgrænse bortfalden, derimod er den Ret, som nu en Premierlieutenant, der har naaet 42 Aars Alderen, og en Kapitain, der har naaet 52 Aars Alderen, har til at kunne forlange Afsked med Pension efter Pensionsloven, bibeholdt. Det forekommer Flerparten, at Billighed taler for, at der tilstaaes den Oberstlieutenant og den Oberst, der har naaet 60 Aars Alderen, og den General, der har naaet 65 Aars Alderen, en lignende Ret, — en Ret, der iøvrigt vistnok meget sjældent vil blive benyttet.

Det nogle Medlemmer af Flerparten nære Frygt for, at de faktisk forhøiede Aldersgrænser ville kunne indvirke meget uheldigt paa Forfremmelsesforholdene og paa den Frihed, der maa findes navnlig hos Kapitainer og Lieutenanter, stille de et Ændringsforslag, som gaar ud paa at bibeholde de nuværende Bestemmelser for Aldersgrænserne.

Sjældent Flerparten ikke i Almindelighed kan tillægge det saakaldte lokale Forsvar nogen Betydning, forekommer det det dog, at man vilde kunne drage Nytte af et saadant paa Bornholm, dels paa Grund af dens ringe Størrelse og dens Form, dels fordi dens Bæning er forsynet med Artilleri; hertil kommer, at det bornholmske Mandskab, umiddelbart forinden det overføres til Bæningen, har havt 2 Aars Tjenestetid ved Hærens Afdelinger og altsaa er fuldstændig ligesaa vaabenøvet som Rigets øvrige Forsvarsstyrke. At Bornholms Bæning er en gammel historisk Institution, burde maaske ogsaa lige overfor dette Spørgsmaal komme i Betragtning.

Mindretallet (Sasle og Hauerslev) maa henvise til de Betragtninger, der ere fremsatte af Mindretallet i Landsktingens Udvalgs Betænkning af 27de Marts d. A. Det maa fastholde, at en Revision af Hærløven af 6te Juli 1867 bør have til Maal at føre os nærmere til Virkeliggjørelsen af den Folkevæbningstanke, der er nedlagt i den nugjældende Hærløve ved den almindelige Bærnepligt og alt Mandslabs Vaabenøvelse og ved den forfordede Tjenestetid og udvide den Anvendelse af værnepligtige Befalingsmand. Det maa fremdeles fastholde, at man ved Revisionen bør tilstræbe at formindske Udgifterne til Hæren, saa at de om mulig føres tilbage til det Bælsb, som Forsvarskommissionen i 1866 fandt forsvareligt, nemlig omtrent 7 Millioner Kr. og som omtrent svarede til den Beregning over Udgifterne, der dengang ledsagede Forslaget til Lov om Hærens